

С Г Н О
Градски
архив
Ф.
оп.
№

— Да, да, да!... Какво ти е? да не си замис-
лил се, дай! Мисля? се струва всичко друго е вра-
на на сградата

— Замислил... но не съм измислил с работата
— Ами въ какво?

— Въ това не е „мисля!“ с което имах
цел да поздравя майка благородна сестра
цима и да обидя тържесрещеното че ни ка-
ти равнища, ни кинце, ни мислѣ' нима
да има.

— Дащо? извика всичката компания.

— А затова, че кажи нима, търсия, тър-
сия не казвай, само се накалява
и уморява, каже куче...

— Е само това ли?... да, да, да!... Е, при-
гитено, това е нима, това не е мисля,
ро?

— Ами кое е?

— А това, че всичката компания е на лице.
Ще работи по екологично време.

— Сега да рече нима изе нима ли — не нима
това е

— Кажи Амиае поимено

— Е, това, друмери, да се остави на сградата.
Амиае си е Амиае, а работата си е работ-
та; извика нима отъ Компанията, а е,
благородни гордове и дъретилени,
отъ екологична все предлагам да е;